

Sagen, som er foreslaaet af den højtærede Minister, er særlig heldig, saa tillader jeg mig rigtignok at nære en ikke ringe Tvivl derom.

Det blev bemærket af den højtærede Minister, da han nu havde Ordet, at der ikke var Spørgsmaal om at overføre selve Skatterne til Kommunerne, men kun Udbyttet af Skatterne. Jeg ser egentlig ikke, at der er nogen Forskel paa de to Ting. Hvis jeg midlertidigt overdrager én Udbyttet af noget, beholder jeg Substansen; men hvis jeg permanent overdrager Udbyttet til én, er det det samme, som om jeg giver Substansen fra mig, den er mig ikke til nogen Nytte mere. Det forekommer mig at følge af sig selv, at hvis Staten en Gang for alle gav Afkald paa Indtægten af disse Indtægtskilder indtil dette Beløb, er det det samme, som om Staten for saa vidt havde givet Afkald paa selve Indtægtskilderne. De kunne kun flyde for den, de ere overdragne til de kunne ikke give noget til Staten, selvfølgelig inden for de Grænser, hvor Overdragelsen har fundet Sted. Der er altsaa Tale om ved dette Forslag for bestandig paa en Gang at overdrage en aarlig Indtægt, Staten har, paa 6 Mill. Kr. Det er Renten af en meget stor Sum Penge, en meget stor Kapital. Og jeg er enig i at betragte særlig Gammelskatten som en virkelig Prioritet; det er en Afgift, der svarer til Renten af en tilsvarende Kapital. Hvis jeg ikke fejler, maa man, da dette Lovforslag blev udarbejdet, imidlertid have tænkt sig en Sum, man vilde tilskyde fra Staten til Kommunerne, og man endte altsaa ved omtrent 6 Mill. Kr. Det maa have været Udgangspunktet. Det kan ikke have været Udgangspunktet, at man har sagt: Jeg vil tage en Del af Gammelskatten og af Bygningsafgiften osv.; det er der i og for sig ingen Anledning til at tro. I og for sig er det rene Afgifter til Staten, der er Tale om, de ville kunne tjene til at gives bort, det kan være, men de have ikke noget saadant ejendommeligt ved sig, at man kunde sige, at netop de skulde gaa over til Kommunerne. Jeg gaar ud fra, at den Maade, man er gaaet frem paa, er den, at man har taget den omtrentlige Sum, man har villet give, og saa spurgt sig selv: Hvorledes tilvejebringe vi disse Beløb, som vi ville give til Kommunerne? Og saa har man fundet, at man kunde opgive Land- og Ligningsskatten, $\frac{3}{4}$ af Bygningsafgiften og $\frac{1}{4}$ af Gammelskatten. Hvis man i Stedet for at regne paa den Maade, f. Eks. havde villet tage 4 Mill.

Kr. aarlig og saa havde taget Land- og Ligningsskatten fra, som er omtrent 1,400,000 Kr., lidt over, vilde man være kommen til en ringere Brøk baade af Bygningsafgiften og af Gammelskatten, som man saaledes vilde give bort. Dette forekommer mig at vise, at det er en Tilfældighed, naar man er kommen til at sige, at disse Udgifter fra Staten til Kommunerne skulle udredes paa den Maade, at man overfører disse Skatter. Man kunde naa akkurat det samme med Hensyn til, at Kommunerne fik det tilsvarende Beløb, og at Staten blev af med det, ved simpelthen at sige: Der bevilges fra Statskassen saa og saa meget om Aaret til Kommunerne. Set fra det Synspunkt er der ingen Tvivl om, at man kunde opnaa det paa meget lempeligere Maade ved simpelthen at sige dette, os hvis man havde gjort det, havde man villet slaa fast som permanent Princip det, som jeg talte om før, at der fra Statskassen maa flyde permanente Indtægtskilder til Kommunerne. Det havde man villet slaa fast, men ikke gjort Brud paa det gamle gode Princip, at man ikke skal give Statens faste Indtægter bort. Man havde altsaa simpelthen sagt: Det skal gøres, det ville vi give, og saa bliver Spørgsmaalet: Paa hvilken Maade skaffes Summen til Veje. Det er netop det, det andet Forslag, som staar i Forbindelse hermed, sigter til. Jeg vil derfor sige, at set fra det Synspunkt, at man vil give en større Sum om Aaret til Kommunerne, finder jeg ikke, at dette Forslag har Krav paa at kaldes en Reform; jeg finder egentlig ikke, at det er en Reform. Det er et nyt Princip, man vil indføre, det, at man vil fastslaa i en Lov, at et bestemt Beløb om Aaret skal gives bort, men der er ingen Reform deri. Reformen skulde vel ligge deri, at man vil tilvejebringe Beløbet, der saaledes tages fra Staten, ved at man indfører en Indkomst- og Formuesskat til Staten. Det kunde man ganske vist nok kalde en Reform.

Naar man altsaa vilde simplificere denne Sag og ikke gøre Omsvøb, men tage det ganske ligefrem og sige: Hvad er det, vi ville, saa er det virkelig ikke det at regne med Brøker af Gammelskat og Bygningsafgift, men ganske simpelt det, at man vil give et Beløb. Men hvorfor saa ikke sige ligefrem, at det er det, man vil? Er det maaske fordi man finder, at det er de senere Paragraffer i Lovforslaget, det gælder om, nemlig Fordelingsmaaden, idet man nemlig mener at komme meget let fra Fordelingsmaaden ved at sige: I samme